

Lucie Řezníčková: Rudolf Vácha. Životní pouť zapomenutého portrétisty. Diplomová práce. Pedagogická fakulta Jihočeské univerzity, České Budějovice 2006. 117 s. vč. obr. příloh

Posudek oponentky diplomové práce

Ve své diplomové práci se Lucie Řezníčková zaměřila na životní příběh dnes už málo známého malíře, který patřil ve své době k portrétistům elit – až už rodem, aristokracie, ekonomickým postavením či představitelů elit kulturních. Třebaže Rudolf Vácha byl a dodnes zůstal jistým „solitérem“ v českém uměleckém světě, autorka citlivě zasadila jeho život i tvorbu do kontextu vývoje českého i evropského malířství, hlavně portrétního, i do vývoje knižních ilustrací a plakátové tvorby.

Malířova osobní pozůstalost neexistuje; diplomatka tak využila možností, které nabízely rodové archivy (schwarzenberská primo- i sekundogenitura, Nádherní z Borutína) a Archiv Národní galerie na Zbraslavi. Vytěžila dobový tisk, editované prameny, katalogy výstav, adresáře; prokázala rovněž dobrou orientaci v literatuře vztahující se k danému tématu i k jeho širším souvislostem. Mimořádně užitečná a svým způsobem průkopnická se ukázala práce s internetem – autorka tak dohledala Váchovy obrazy i jeho ilustrace v publikacích vydaných ve Francii.

Promyšleně zvolená struktura práce (čtyři kapitoly, v chronologickém i logickém sledu mapující Váchův život) umožnila, aby se Lucie Řezníčková vyvarovala koncepčních pochybení. Hezká a zasvěcená je kapitola o Váchových studiích; rovněž třetí kapitola, zachycující spory, které zmítaly českou výtvarnou scénou na přelomu století, přináší nové poznatky. Dobře napsaný a skutečně shrnující je závěr práce. Autorka sleduje cíl, který si v úvodu vytkla, bez odbíhání či ulpívání na podrobnostech, bez nekritické snahy dodat malíři punc geniality.

Práce je psána živým, místy vtipným stylem, který ale nikdy neklesá k podbízivosti. Ohradit se musím vůči nazvání Váchy „malířským individuem“, proti nejednotnosti v přechylování ženských jmen (s. 38 – 39 aj.), proti nadužívání slovesa „dochovat se“ (passim), zbytečnému (případně nedůslednému?) užívání titulu „pan“ před jménem; autorka jednou podlehla i velmi rozšířenému nešvaru užívat sloveso „diskutovat“ s předmětem přímým (s. 22), často zapomíná uvést křestní jméno prvně jmenované osobnosti (s. 26 aj.).

V malém počtu se vyskytují faktografické nepřesnosti (přišel-li Vácha do Vídně roku 1879, těžko už panoval mezi Vídeňany „strach z revoluce“; Braunerová, stejně jako Mucha či Marold, patřili k první generaci „českých Pařížanů“, Fialova *Umělecká Paříž* je vhodná mj. k identifikaci pařížských ulic, které jsou občas uváděny s nepřesným názvem (s. 50), Anna Thun-Hohensteinová byla rozená Schwarzenbergová, nikoli naopak. Na několika místech by čtenář vzal jistě zavděk vysvětlující poznámkou.

Dobře zvolená a s textem provázaná je obrazová příloha provádějící čtenáře Váchovým životem.

Práce Lucie Řezníčkové je objevným a významným příspěvkem k dějinám české kultury – nejen výtvarné – posledních desetiletí 19. a prvních čtyř 20. století. Ráda ji doporučuji k obhajobě a hodnotím známkou (ještě) výborně.

V Hradci Králové, 12. května 2006

Prof. PhDr. Milena Lenderová, CSc., v. r.